

[Steffensen]

den problematik, som ministeren antyder i redegørelsen?

Hvad angår den korte bemærkning, jeg havde til fru Mette Madsen angående forfatterens og de bildende kunstners medvirken i skoletiden, vil jeg blot sige, at jeg tror ikke, det er rigtigt, at vi propper flere aldrig så gode instanser ind i skolens undervisningstid. Jeg mener ganske enkelt ikke, at skoletiden kan tåle at blive forsynet med flere og mere tidkrævende ting, end vi i øjeblikket oplever.

Mølgaard (DR):

Jeg skal på ingen måde blande mig i debatten om den film, som visse her i salen åbenbart ikke elsker. Den har åbenbart skabt debat, og den debat skal jeg holde mig udenfor i denne ombæring.

I øvrigt vil jeg med hensyn til krudtet erklære mig fuldstændig enig med hr. Wilhelm i den generelle betragtning, han anførte om omprioriteringsbehov. Jeg vil endda sige, at omprioriteringsbehov kan der være behov for inden for kulturministeriets eget bevillingsområde.

Jeg vil i øvrigt uddybe min ros, som jeg kom med i første omgang, over bemærkningerne om, at det er kulturpolitikens formål at styrke menneskers oplevelse af identitet som danske – ja, som individer, vil jeg endda starte ved – som medlemmer af det danske samfund, som nordiske borgere og som medlemmer af verdenssamfundet. Netop med forbigåelse af enhver floskel om den europæiske identitet – jfr. Københavnerreporten anno 1973 – som jo er fuldstændig uden folkelig opbakning, og som måske nok er et stort, stort nummer, men som hverken har med kunst eller kultur at gøre.

Jeg vil også gerne anerkende formuleringen i redegørelsen, der fastslår, at der til staidighed skal føres en kulturpolitik, der bygger på ytringsfrihed, frisind og tolerance. I det omfang, hvor det måtte være regeringens politik, vil vi støtte regeringens politik.

Der tales i redegørelsen om en forøgelse af støtten til forskellige former for amatørvirksomhed og den støtte, der ydes til mange forskellige arter af utraditionel kulturel virksomhed. Den sidste del af denne sætning synes jeg der er grund til at understrege som noget, der er rigtigt og godt, og som vi vil støtte, men med hensyn til forøgelse af støt-

ten til amatørvirksomhed vil jeg stille spørgsmålstegn ved, om amatørbegrebet ikke kunne gå hen og blive overbelastet ad denne vej. Det er et spørgsmålstegn, men det er givet, at man i høj grad skal være opmærksom på det.

Decentraliseringstanken lyder vældig godt, og principielt går vi i det store og hele også ind for den, men det kan unægtelig hist og her være farligt at decentralisere for stærkt, idet tolerancen og frisindet kan blive indsnævret ad den vej, og er der tale om noget sådant, så er decentralisering efter min personlige overbevisning ikke vejen. Men også kun, hvor den risiko foreligger, vil jeg personlig vende mig imod decentraliseringstanken.

Der tales om den vanskelige situation, som nationalmuseet, rigsarkivet, Det kgl. Bibliotek, Det kgl. Teater og statens museum for kunst befinder sig i, hvor man har svært ved at holde sin egen standard. Netop det økonomiske bevillingssystem bidrager efter vores opfattelse meget stærkt til det. En frigørelse fra det statslige bevillingssystems snærende bånd på den økonomiske disponeringsfrihed for lederne ville være et meget stort fremskridt, der ville gøre, at de ydede bevillinger kunne blive mere til gavn alt i alt.

Formuleringen om bibliotekerne med den frie og lige adgang for alle i samfundet til bibliotekernes samlinger som en ubetvivlet social rettighed vil jeg helt og fuldt tilslutte mig og over for hr. Lawaetz' betragtninger anføre, at det ville være meget kedeligt, om vi kom i den situation, at bogsamlingerne alene rummede det af flertallet accepterede. Da hr. Lawaetz nu fremdrager hr. Holberg og hans syn på kvinders muligheder for at blive gift, må jeg i disse ligestillingstider minde om, at hr. Holberg alle dage var ungarl.

Jeg vil i øvrigt vedrørende biblioteksområdet sige, at vi skal være meget opmærksomme på, at det ikke er enhver, der kan læse en bogryg, der kan være bibliotekar på kvalificeret vis. Et museum kan kun få statsstøtte, hvis det har en professionel arbejdskraft, men enhver skolelærer med 3 måneders kursus kan få statsbetaling for sit børnebiblioteksarbejde. Det kræver ellers 4 års uddannelse, som absolut ikke ligner en læreruddannelse – bortset fra det at kunne læse – at få den faglige baggrund til at kunne varetage almindelige udlån. Lad dog skolebibliotekarerne tage sig af det, som har med skolefage-